

Cour de cassation 23 avril 2018*Affaire: C.17.0568.F*

BANQUE ET CRÉDIT

Intermédiaires de crédit – Résiliation de contrat

BANK- EN KREDIETWEZEN

Bemiddelaars en tussenpersonen – Ontbinding overeenkomst

En vertu de l'article X.17 du Code de droit économique, le contrat d'agence peut être résilié en raison d'un manquement grave de l'autre partie à ses obligations. Dans un cas d'agence bancaire, la cour d'appel de Bruxelles avait considéré que le non-respect des procédures d'octroi des crédits par l'agent ne justifiaient pas suffisamment une telle résiliation, même si l'agent avait licencié pour faute grave l'employé qui avait enfreint ces procédures. La cour d'appel avait justifié sa décision en relevant entre autres, l'absence d'engagement de fonds de la banque, l'absence d'enrichissement personnel, la ponctualité des faits reprochés, l'ancienneté des relations et les bons résultats commerciaux de l'agence, pour conclure que la violation du contrat ne constituait pas, subjectivement, un manquement grave rendant immédiatement et définitivement impossible la poursuite des relations entre les parties. Selon la cour d'appel, un rappel des règles et une mise au point stricte avec l'agent, accompagnés de mesures de contrôle renforcées, auraient pu permettre la continuation des relations entre les parties dans un climat de confiance.

Dans un arrêt du 23 avril 2018 (C.17.0568.F), la Cour de cassation a rejeté le pourvoi contre cette décision, confirmant que les faits ayant entraîné le licenciement pour motif grave de l'employé ne sont pas nécessairement constitutifs d'un manquement grave justifiant la rupture sans préavis du contrat d'agence, renvoyant à la différence de longévité entre le contrat d'agence (25 ans) et le contrat de travail (7 ans), relevée par la cour d'appel.

Hof van Cassatie 4 mei 2018*Zaak: C.16.1045.F*

VERBINTENISSEN UIT OVEREENKOMST

Gevolgen overeenkomsten t.a.v. derden – Regel – Relativiteit van de overeenkomst – Openbare orde

OBLIGATIONS CONVENTIONNELLES

Effets des conventions à l'égard des tiers – Règle – Relativité des conventions – Ordre public – Relativité des conventions

De relativiteit van overeenkomsten, gehuldigd in artikel 1165 BW, is niet van openbare orde. Dit heeft het Hof van Cassatie bevestigd in een arrest van 4 mei 2018. Een verzoek tot vernietiging van een arbitrale uitspraak was gemotiveerd door de stelling dat de arbitrale uitspraak die artikel 1165 BW schond in strijd was met de openbare orde en dus kon vernietigd worden (oud

art. 1704, 2, a); huidig art. 1717, § 3, b), ii) Ger.W.). Zowel het hof van beroep van Brussel als het Hof van Cassatie verwierpen dit postulaat. Alleen de wet die de essentiële belangen van de Staat of van de gemeenschap raakt of die, in het privaatrecht, de juridische grondslagen vastlegt waarop de economische of morele orde van de maatschappij rust, is van openbare orde. Dit is niet het geval voor de relativiteit van de overeenkomsten.

Cour constitutionnelle 17 mai 2018*Affaire: 60/2018*

ASTREINTE

Généralités – Majoration

DWANGSOM

Algemeen – Verhoging dwangsom

En vertu de l'article 1385quinquies du Code judiciaire, le juge qui a ordonné l'astreinte peut dans certains cas en prononcer la suppression, en suspendre le cours durant le délai qu'il indique ou la réduire, à la demande du condamné. La loi ne prévoit pas de possibilité analogue pour le demandeur d'obtenir une astreinte supplémentaire ou une majoration de l'astreinte si le condamné ne se conforme pas à la condamnation.

Dans un arrêt du 17 mai 2018 (60/2018), la Cour constitutionnelle a considéré, en réponse à une question préjudicielle de la cour d'appel de Bruxelles, qu'en ne prévoyant pas cette possibilité, l'article 1385quinquies du Code judiciaire violait le principe d'égalité.

La Cour constitutionnelle fait l'impasse sur la question préjudicielle qu'elle aurait pu ou dû poser à la Cour de justice Benelux.

2. BANKRECHT EN FINANCIËEL RECHT / DROIT BANCAIRE ET FINANCIER*Gerrit Hendrickx²***Wetgeving/Législation****Advies van de Europese Autoriteit voor effecten en markten van 11 april 2018**

FINANCIËLE MARKTEN

Marktmisbruik

MARCHÉS FINANCIERS

Abus de marché

In een advies van 11 april 2018 heeft de Europese Autoriteit voor effecten en markten ("ESMA") geoordeeld dat een door de Franse bevoegde autoriteit (AMF), bij toepassing van artikel 13 van verordening (EU) nr. 596/

² Advocaat te Brussel.

2014³ (hierna “verordening marktmisbruik”), geaccepteerde marktpraktijk niet in overeenstemming is met de vereisten die in de verordening marktmisbruik worden vastgesteld.

De geaccepteerde marktpraktijk had betrekking op liquiditeitscontracten waarbij door kredietinstellingen of beleggingsondernemingen (financiële tussenpersonen) voor rekening van de uitgever noteringen werden aangeboden op handelsplatformen teneinde de liquiditeit van een welbepaald aandeel (en de verhandeling ervan) te stimuleren.

Hoewel een dergelijke geaccepteerde marktpraktijk normalerwijze impliceert dat dergelijke liquiditeitscontracten opereren in functie van de limieten gesteld aan de gealloceerde middelen en de vermelde prijzen en volumes, voorzag de betrokken marktpraktijk *in casu* dat – gedurende een tweejarige inlooperperiode – noch de uitgever noch de financiële tussenpersonen door deze vastgestelde limieten gebonden zouden zijn indien er zich (niet nader gedefinieerde) marktomstandigheden zouden voordoen.

Omdat de betrokken marktpraktijk aldus toelaat dat de liquiditeitscontracten binnen de inlooperperiode kunnen opereren buiten de gestelde limieten op het vlak van de gealloceerde middelen, de prijzen en het volume zonder dat er, in het geval van financiële tussenpersonen, hieromtrent transparantie wordt verleend aan de markt voldoet, de geaccepteerde marktpraktijk, naar oordeel van ESMA, niet aan de vereisten die worden gesteld in artikel 13, 2. van de verordening marktmisbruik.

Volgend op dit negatieve advies zal de Franse bevoegde autoriteit (AMF) een definitief oordeel moeten vellen. Indien ze in afwijking van het negatieve advies de marktpraktijk toch zal toelaten, zal ze een melding moeten publiceren waarin deze beslissing afdoende moet worden gemotiveerd.

Besluit (EU) nr. 2018/546 van de Europese Centrale Bank van 15 maart 2018 betreffende de delegatie van de bevoegdheid tot vaststelling van eigenvermogenbesluiten

BANK- EN KREDIETWEZEN

Publiek bankrecht – Toezicht op de kredietinstellingen – Minimum eigen vermogen

BANQUE ET CRÉDIT

Droit bancaire public – Contrôle des banques – Fonds propres minimum

³ Verordening (EU) nr. 596/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 16 april 2014 betreffende marktmisbruik (verordening marktmisbruik) en houdende intrekking van richtlijn nr. 2003/6/EG van het Europees Parlement en de Raad en richtlijnen nrs. 2003/124, 2003/125/EG en 2004/72/EG van de Commissie (*Pb.L.* van 12 juni 2014, afl. 173, 1).

Op grond van artikel 4, 1., d) van verordening (EU) nr. 1024/2013 van de Raad van 15 oktober 2013, waarbij aan de Europese Centrale Bank (“ECB”) specifieke taken worden opgedragen betreffende het beleid inzake het prudentieel toezicht op kredietinstellingen⁴, is de ECB o.a. bevoegd om voor belangrijke onder toezicht staande entiteiten te beoordelen of de uitgaven van tier 1-kernkapitaalinstrumenten voldoen aan de in verordening (EU) nr. 575/2013⁵ uiteengezette criteria en voorafgaandelijke toestemming te verlenen voor de kwalificatie van kapitaalinstrumenten als tier 1-kernkapitaalinstrumenten, contracten betreffende aanvullend-tier 1- en tier 2-kapitaalinstrumenten en verminderingen, aflossingen en terugkopen van tier 1-kernkapitaalinstrumenten.

In dit kader heeft de raad van bestuur van de ECB met het besluit (EU) nr. 2018/546 van de Europese Centrale Bank van 15 maart 2018 betreffende de delegatie van de bevoegdheid tot vaststelling van eigenvermogenbesluiten⁶ aan de overeenkomstig artikel 5 van besluit (EU) nr. 2017/933⁷ benoemde hoofden van ECB-arbeidseenheden de bevoegdheid gedelegeerd om voorafgaande toestemming te verlenen m.b.t.:

- de aanmerking van kapitaalinstrumenten als tier 1-kernkapitaalinstrumenten krachtens artikel 26, 3. van verordening (EU) nr. 575/2013;
- de aanmerking van kapitaalinstrumenten als aanvullend-tier 1- of tier 2-instrumenten, indien vereist uit hoofde van nationaal recht; en
- eigenvermogenverminderingen krachtens artikel 77 van verordening (EU) nr. 575/2013.

De benoemde hoofden van ECB-arbeidseenheden zullen deze voorafgaande toestemming verlenen bij wege van een gedelegeerd besluit, indien voldaan is aan de door dit besluit neergelegde vaststellingscriteria en niet, omwille van onvoldoende informatie of de complexiteit van de beoordeling, vereist is dat de voorafgaande toestemming wordt verleend in het kader van een geen-bezwaarprocedure.

Het besluit trad in werking op 26 april 2018. Het is niet van toepassing op verzoeken die voor deze datum bij de Europese Centrale Bank werden ingediend.

⁴ *Pb.L.* van 29 oktober 2013, afl. 287, 63.

⁵ Verordening (EU) nr. 575/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende prudentiële vereisten voor kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 (*Pb.L.* van 27 juni 2013, afl. 176, 1).

⁶ *Pb.L.* van 6 april 2018, afl. 90, 110.

⁷ Besluit (EU) nr. 2017/933 van de Europese Centrale Bank van 16 november 2016 betreffende een algemeen kader voor de delegatie van besluitvormingsbevoegdheden voor met toezichttaken verband houdende rechtsinstrumenten (*Pb.L.* van 1 juni 2017, afl. 141, 14).